

CSELENYÁK IMRE
Párhuzamos ellenirány

A vezető dűnnyögött magában, a volán átvezetette karjába a gép rezgését.

Kati... Hiába a másfél év. A seb nem gyógyul igazán. Nem lehet fölötte napirendre térni. Folyvást azt reméli, hogy egyszer újra kezdődik. Ugyan mi? A szerelem? Vagy az élet? Röhej!

Vasúti átjárón haladt át. A nyírcsászári állomás előtt ismerőst pillantott meg. Egy nőt, aki a vonatra várt, magányosan, a fénylő sín pár mentén, lábánál utazótáskája hevert. Hirtelen lefékezett.

– Debrecenbe? – kiáltott ki a lehúzott ablakon.

A nő odakapta a fejét, de nem válaszolt.

– Debrecenbe? – kérdezte ismét.

Ezt már nemigen lehetett szó nélkül hagyni.

– Miért, rám van írva?

– Gyere, elviszlek!

A nő meg se moccan.

– Nem ismered meg, Margit? – csodálkozott el a férfi. – Lajos vagyok. Sokszor megnyírt a nővéred. Na, gyere már, én is Debrecenbe megyek.

A nő fölemelte a táskáját, és tétován elindult az autó felé. Lajos kiszállt, elvette a csomagot, bedobta a hátsó ülésre, majd megkerülte a kocsit, és ajtót nyitott a hölgynek.

– Ja, tényleg – csapta össze Margit a tenyerét. – Lajos! A szakállad miatt nem ismertelek meg.

Te is megváltoztál, futott át a férfin. Jól megnőtt a valagad, a lábodon visszerek kígyóznak. Amúgy a dereka még karcsú, és ebben a virágmintás nyári ruhában megjárja.

Az indulás után percekig hallgattak. A férfinak jól esett az ismerős társasága, a nő némiképp örült, hogy a vonatot autóra cserélte. Elégedettek voltak, mindössze a szótlanúság kezdte feszélyezni őket.

– Mi van a nővéreddel? – szedte össze magát a férfi.

– Császáriban lakik. Már iskolás gyermekei vannak.

– Te nem mentél férjhez?

– Az már a múlt.

Lajos rápillantott utasára. Az arca kedves, alig hagyott rajta nyomot az idő. Talán hat évvel lehet fiatalabb nála.

– Gyerek nincs?

– Nincs.

Most talán azt gondolta: még elég jól nézel ki, Margitka.

– És te megnősültél?

– Nem.

– De van menyasszonyod, ugye? Látásból ismerem, hogy is hívják?

– Kati. Csak annak már vége.

Margit hosszasan fürkészte a férfi arcát. Annak idején tetszett neki. A haverjával járt át Gebéről nyíratkozni. A konyhában volt berendezve a nővére alkalmi fodrászata, volt ott akkora nyüzsgés... Szeretett a víg kedélyű, szilaj fiúk között téblábolni, hiszen közöttük olyanokat hallott, amelyeket neki még nem illett volna. Kivált Lajos tetszett neki. Kislányos önbizalommal ki is jelölte leendő férjének.

– Milyen rég találkoztunk – mondta ki önkéntelen.

– Néha még láttalak Meggyesen, a bálban.

– Igen, én is láttalak téged.

– Te már akkor Debrecenben laktál, nem? – pillantott feléje Lajos.

– De, már ott laktam.

Teherautó húzott el mellettük, a széllokés megringatta az autót, és megborzosolta a férfi haját.

– És most hol dolgozol? – kérdezte a férfi.

– A Biogálban.

– Van lakásod? – Érezte, hogy nem túl tapintatos, de valahogy ez érdekelte.

– Az isten nyilat! – fakadt ki ettől Margit. – Albérletben lakom. Egy ideje minden rosszabbul megy.

A férfi talán azt gondolta: látod, milyen rohadt ez az élet. De az is lehet, másként vélekedett: vénlány vagy már, Margit, nincs túl sok dobásod. Az érzései viszont másfelé terelték gondolatait. A nő itt ül karnyújtásnyira mellette, és őszintén vall magáról. Egyszerre fölismerte, hogy ez akár merész tervekre is jogosíthatja.

– Most van valakid? – Elhűlt saját vakmerőségétől.

– Nincs. És te hol laksz most?

– Debrecenben.

– Van lakásod?

– Van.

Van...van...van! – visszhangzott Margit tudatában.

Elképzelhető, az ötlött az eszébe, hogy meg kellene fognia ezt az embert. Hozzámenni, gyerekeket szülni neki, szépen élni... Lehet azonban, hogy csak addig merészelt eljutni: találkoznak-e még? De talán nem is járt a fejében semmi ilyesmi.

– Kátival mi történt?

– Ha jól tudom, fél éves a kislánya. Egy pénzes régiségkereskedőhöz ment hozzá. Savec vagy Sabec, a franc tudja, hogy hívják.

– Hol laknak?

– Fogalmam sincs.

Hazudott. Katiék is Debrecenben éltek, még az utcát és a házszámot is tudta, de valahogy nem akarta Margit

orrára kötni. Mint ahogy azt sem, hogy Savec neki csupán egy véres húscafat, hiszen saját kezüleg fogja széjeltranszírozni. Ám az egész most érdektelen. Itt van Margit, akit lehetne szeretni – szarni a visszerekre!

– Bocs', hogy ilyeneket kérdezek.

– Nyugodtan.

Sebességet váltott, s eközben a legkisebb ujjperce hozzáért a nő meleg térdéhez. A több hónapi önmegtartóztatás és valami kínzó ösztön erőnek erejével arra kényszerítette, hogy azonnal hajtson be egy dűlőúton az akácok alá, tépje le a nő virágmintás hacukáját, és kíméletlenül tegye magáévá. Ez a vészjósló kíváncsi kisütötte benne a valóságérzet biztosítékát, s pillanatnyi hallucinációkat vetített eléje. Imbolygó házak közt kanyargó út, kalimpáló lábak, vigyorgó jázminbokor, bozontos hónaljszőrzet... – Ne... Nem szabad!

Döccent a kerék, nyikkanás követte.

– Jaj! Szegény cica!

– Elütöttük? – ocsúdott föl a férfi.

A nő megsejtette a férfiban vibráló feszültséget. Egyszerre vonzotta és taszította ez a különös hevület. Kicsit most félt, kényszerűen kérdezett valamit.

– Hová jársz szórakozni?

– Nemigen járok sehova. Elég sokat dolgozom.

– Tényleg, hol is dolgozol?

– Egy kft-nél. Reggeltől estig.

– Dohányzol?

– Nem.

A nő cigarettázott, de most erősen megfogadta, hogy leszokik. Ezennel el is kezdi. A táskájában lapuló fél doboz szofit majd kidobja. Jön egy új élet, új otthon, boldogság... Ámbár ki tudja, mi motoszkált tényleg a fejében.

– Te jársz szórakozni? – kérdezett vissza Lajos.

– Ritkán. Már idejét sem tudom, mikor voltam.

– És kivel?

– A barátnőmmel. Vagyis nem a barátnőm, csak a szobatársam. Sokszor úgy fölbőszít, meg tudnám tépni. Az lesz a nagy nap, amikor megszabadulok tőle meg az albérlettől.

A férfi rápillantott. Félreérthetetlen. S Margit beszédesen visszamosolygott. Aranyos nő ez! Szép nagy a popója, de az jó.

– Mit tudsz a férjedről? – Jobb nem jutott az eszébe.

– Már meghalt. Rendőr volt, lelőtték.

Elakadt a társalgás, amely egyébként sem volt valami élénk. Lajos sehogy sem tudta eldönteni, hogy most forszírozza ezt a kényes témát, vagy tegyen úgy, mintha nem is hallotta volna. A hallgatgatás kétségkívül egyszerűbbnek tűnt, csak hát így nem megy semmire.

Nagy sokára, Nyíradonyt elhagyva szólalt meg ismét.

– Kényelmesen ülsz?

– Igen. Klassz kis autó ez.

Ehhez most jó pofát kéne vágnia. Bókolnia, önfeledten fecserésnie, vicceket mesélnie. Nehéz, baromi nehéz, a rohadt életbe.

Margit megkönyörült rajta, alvást színlelt. Magában viszont bosszankodott, hogy ez a Lajos, aki nyilvánvalóan akar tőle valamit, nem képes szavakba önteni szándékát. Az útnak lassan vége, s még meg sem beszéltek egy debreceni randevút.

Alszik, nem zavarhatom, nyugtatta magát a férfi. Mindjárt oldódott a görcs, kicsit bátrabban lélegzett, a pulzusszáma is csökkent valamelyest. Valószínűleg arra gondolt, a sors akarta, hogy találkozzanak, mert egymásnak rendelte őket. Habár, ki tudja?

Debrecen határában Margit kinyitotta a szemét, és csábosan rámosolygott. Végre elég bátorság gyülemllett föl benne...

Legalább két órája ücsörögtek már a presszóban. Ez alatt a kínok-kínját élték meg. Lajos alig bírt épkézláb mondatokat gyártani. Csak az járt a fejében, hogy Margit terebélyes hátsó fertályába mártogatja meredt hímveszejét – majdhogynem érezte a sikamlós testet, hallotta a kéjszóhajokat.

A nőt sértette ez a magatartás. Már a negyedik szál cigarettát szívta, pedig idejét nem állt szándékában rágyújtani. Érthetetlen volt számára Lajos különös, el-tompult viselkedése. Borzasztó! Olykor makog valamit, aztán csak a szakállát babrálja. Egyébre se képes.

– Iszol még egyet? – szólalt meg Lajos.

– Iszom.

Intett a pincérnek, aki már tudta a dolgát. Az asztalra helyezett öblös konyakospoharakban egykedvűen himbálózott a borostyánszín párlat. Mindketten az italban fickándozó fénypontot lesték. A férfi rettegett, hogy rosszul áll a szénája. Valahogy át kéne esniük az első szeretkezésen. Attól lehiggadna, utána már...

– Csirijó!

– Neked is!

Hirtelen Kati után vágyott. Bitang jól megvoltak. Az ital végigmarta nyelöcsövét, leért a gyomrába. Hogy ismerkedtek meg? Már nem emlékszik. Érezte Margit cigarettájának szagát. Katival lehetett miről társalogni, volt közös témájuk. Ezzel az átkozott szófukarsággal semmit sem tud kezdeni. Csak lennének már túl az első éjszakán.

– Gyere föl hozzám – bökte ki vakmerően.

– Csak így!? – Meglehet, a nő már rég ezt várta, mégis csodálkozást színlelt.

– Nem vagyunk már gyerekek.

Először viritotta ki lapjait, vállalván a vereséget. Borzasztóan restellte magát, mintha szemérmertlenségben kapták volna.

– Meglátjuk – nevette rá Margit. – Kérhetek gondolkodási időt?

– Ahogy akarsz... – Csoda, hogy ki tudta nyögni.

– Bocs'.

A nő fölállt, elindult a toalett irányába. Lajos riadt szemmel követte. A betyár hétszentségit! Feszés szoknya, passzos blúz, piszkosul meg lehetne farkalni – de hogy az úristenbe?!

Lajos lehúzta a maradék konyakot. – Brr! – A zene már idegesítette. Azzal sem tudott megbékélni, miért pont a terem közepén telepedtek le. Úgy vélte, mindenkiket vizslatja. Égett a szakáll alatt a bőre, szíve erősen kalapált. – Ez a bár okádék, a világ egy nagy veder szar, nem fog eljönni!

– Emlékszel... – Margit jókedvűen ült vissza. – Emlékszel, mikor tréfából megnyaltad a fülem?

– Nem.

– Tényleg nem emlékszel?

– De – hagyta rá mégis.

– És emlékszel, hogy én erre mit kiabáltam utánad?

– Nem.

A nő csiklandósan fölnevetett.

– Lajos, a tököd olajos!

A söntés mögötti polcon sorakozó üvegeket, palackokat vette számba. – Lajos, a tököd olajos! – Margit viharos kacagása mintha mérföldekről hangzott volna, alig ért el hozzá. Viszont a kristálypoharak csengését, melyeket a csapos rakosgatott a pulton, élesen hallotta. Csengés, bagószag, merevség. Csillogtak a fémcsővek, a nedves körfoltok az asztallapon, a harangvirág formájú falilámpák, meg a pincér fülbevalója.

– Menjünk... Ha... hazakísérlek. – Mintha forró enyvbe mártotta volna a nyelvét, szájpaddlásához ragadt, nem bírta egyebet kinyögni. Fölállt, elindult a kijárat felé.

Egymás mellett baktattak a Nagytemplom felé, mely kivilágítva uralta az éjszakai várost. Meglehet, nem is ők haladtak, a járda csúszott lassan, hangtalan alattuk.

Talán még nincs veszve minden! – harsogott a kétségbeesés a férfiban. – Csak közölné végre, hogy rendben. Ejtené ki a száján, hogy velem jön!

A kapuban azt remélte a nő, hogy a férfi megismétli a meghívást. Ennyit azért elvár, hogy még egyszer megkérjék.

Néhány perc múlva Lajos magában botorkált egy rosszul megvilágított mellékutcában. Ajkára dacos vigyor fagyott, amit a kurta-furcsa búcsúzással hozott magával. Gúnyos diadalmámort érzett. Még szerencse, hogy nem élte bele magát! Semmit se remélt ettől a nőcittől, így nem érte csalódás. Nagy piccsájú, visszeres lábú kurva!

Félórája imbolygott már a kapuban. A lába remegett, sokszor úgy vélte, összeroskad, mégsem indult lefeküdni. Kirázta a hideg albérteti szobájának a gondolatától is. Az el nem ismételt meghívás, a mogorva elválás reménytelenül megkeverte benne azt a mozaikképet, amit válása óta hihetetlen önfegyelemmel és akarattal önmagáról összeállított.

Az őt váratlanul megszólító férfi hangjának zöngését úgy itta be, mint szomjazó a forrásvizet. A becéző szavak megbűvölték, és abba a tartományba repítették, ahova leginkább vágyott. – Most minden mindegy!

Karon fogták, megsétáltatták, hízelegtek a fülébe. Elvitték az Aranybikába, Martinit itattak vele, megtáncoltatták. Szemébe bókoltak, megnevetették.

Aztán a Don Juan ott helyben szobára vitte, ahol nem a legkíméletesebben, de legalább jó alaposan megdugta. A hajnali ébredés megalázó volt, mert a lovag búcsú nélkül akart kisurranni. Margit felserkent.

– Csak így?!

– Bocs', szivi! Szép volt, jó volt, de nekem családom van! – Azzal lelépett.

A nő sebtében összekapta magát. Lehetőleg feltűnés nélkül szeretett volna távozni, a recepciónál azonban elfogta a kíváncsiság. Bátoratlanul a portáshoz fordult.

– Megengedi, kérem, hogy...

– Tessék!

– Ki vette ki a tizennégyes szobát?

Az öreg szánakozva csóválta meg a fejét, de arca csupa részvét volt.

– Ezt tőle kellett volna megkérdeznie, még előtte... Azért magának megsúgom – közelebb hajolt a nőhöz. – Savec Bálint, az ócskás. – Mutatóujját a szája elé helyezte: – No, de én nem mondtam semmit.

Vajon van olyan hely, amelyet neki jelöltek ki? Mi ez a csikorgás, hova viszi a lába, a teste miért bűzlik, hány óra, és melyik vágányról indul a következő élet?

Könyvek olcsóbban!

www.debrecezeny.hu

www.konyvhalo.hu